

Рэпартаж аб сустрэчы беларускіх пісьменнікаў з вучнямі Крынкаўскай СШ імя М. Ц. Лынькова

Той звонкі кастрычніцкі дзень з поўным правам можна назваць лынькоўскім. У госці да крынкаўскіх школьнікаў, на адкрыццё помніка М. Ц. Лынькову і музея, прыехала дэлегацыя Саюза пісьменнікаў БССР. Кожнаму цікава было паслухаць успаміны аб нашым слаўным земляку з вуснаў тых, хто блізка яго ведаў як літаратара і проста як чалавека.

раўшымся адзін са старэйшых беларускіх паэтаў Сяргей Іванавіч Грахоўскі. Яшчэ ў юнацкія гады сустракаўся ён з Лыньковым, і першыя крокі ў сваёй творчасці рабіў пад яго наглядом. Анатоль Вяцінскі — паэт маладзёжнага пакалення, яму таксама шмат дало асабістае знаёмства з Міхасём Ціханавічам. Давід Сімановіч — паэт наш, віцебскі, часта бывае ў гэтай школе, стаўшай для яго род-

най яшчэ гадоў дваццаць назад, калі пачынаў тут настаўнічаць. Аб гэтым і былі яго ўспаміны. Перад рабытамі выступілі таксама маладая паэтэса Таіса Бондар, прازیт Яўген Каршukoў, навуковы супрацоўнік інстытута літаратуры імя Янкі Купалы А. Ф. Дзенісенка, жонка Лынькова — Софія Захаруна.

А потым гучалі вершы.

Пакуль твой боль мамі не стане болей,
Датуль не загартуецца радок.

Прымаю ўсе сумненні і трывогі,
І радасці прымаю, як свае.
Чужых пакут і хваляванняў многа,
Хоць і сваіх на кожнага стае.

Не ведаю, ці я каго суцешу,
Ці падтрымаю, ці дапамагу,
Але радок, як спешную дэлешу,
Не пасылаць да сэрца не магу.

Чужое шчасце мне прыносіць шчасце,
Чужое гора — горкі неспайкой,
Чужы запал маёю стане страсцю,
Чужая радасць — радасцю маёй...

Анатоль ВЯЦІНСКІ

Нарадзіўся ў 1930 годзе ў в. Дзямешкава Лепельскага раёна. Скончыў аддзяленне журналістыкі БДУ. Працаваў у газетах, выдавецтве «Беларусь», літкансультантам Саюза пісьменнікаў БССР. Аўтар многіх паэтычных зборнікаў. Цяпер сакратар праўлення СД БССР.

захавала і прыцягала нейкая асаблівая чалавечнасць Міхася Ціханавіча, яго ўвага да пачаткоўцаў...

ЛІРЫКА

Прыйдзі, у часе памыліцца
І сумаваць па тых гадах,
Калі вышэй на цэлы ўзмах
Плылі надзеі. Не стаміцца
Жыць небам, даглядаць палі,
Прадвызначэнню лёсу згодна,
І адчуваць, як неабходна
Твая прысутнасць на зямлі
Цяпер, на гэтым вострым адрэзку
Жыцця. Памылкі не было.
То ўзвышыша дум, то абалонь
Чакання

высвечаны рэзка
Чымсьці позірмак. Смялей!
Зло не павінна даць усходы.
І ціха прарастаюць годы
Праз белы аркхі на стале

Нарадзіўся ў 1913 годзе ў мястэчку Нобель былога Пінскага павета Мінскага губерні. У 1935 годзе скончыў літфак Мінскага педінстытута. Працаваў у друку, настаўнічаў. З'яўляецца аўтарам кніг «Дзень нараджэння», «Чаканне», «Табе зайздросціць сонца», «Памяць», «Тры вымярэнні», «Вершы», «Ад вясны да вясны», «Гарыць касцёр», «Які вялікі дзень», «Рудабельская рэспубліка» і інш.

С. І. ГРАХОЎСКІ: — Сапраўдныя пісьменнікі, такія, як Міхась Лынькоў, — не паміраюць: бо пасля іх жывуць творы, духоўная спадчына нашчадкаў.

ТРАПЯТКІ РАДОК

Сляды расталі капытоў і санак
На згоце доўгай снежнае змы,
А я лаўлю зялёны след маланак,
Спеў салаўя і першыя грамы.

Хвалююць то сустрэчы, то расстанні,
Пад безыменным помнікам — грудок,
І шум дажджу, што музыкаю стане
І перальцеца ў трапяткі радок.

Папрок у раўнадушшы вочы коле,
І сэрца працінае халадок.

Гучалі беларускія вершы. Неяк самі сабой успыхвалі шчырыя воплескі ўдзячных рабят. Колькі часу прайшло — гадзіна, а мо і дзве — ніхто не глядзеў на гадзіннік. Усе былі задаволены і прыёмна ўсхваляваны: дзеці — ад шматлікіх уражанняў дня, госці — ад цеплыні і сардэчнасці сустрэчы, ад

усведамлення таго, што тут святая захоўваюць памяць аб сваім земляку, выдатным беларускім савецкім пісьменніку.

Выступаючы з заключным слоўцам на гэтай сустрэчы, настаўніца беларускай мовы і літаратуры Л. І. Алешкіна ад імя школьнікаў і настаўнікаў сардэчна падзякава-

Давід СІМАНОВІЧ

Нарадзіўся ў 1932 годзе ў г. Нароўля Гомельскай вобласці. У 1955 годзе скончыў філфак БДУ. Першыя вершы былі надрукаваны ў 1948 годзе. Аўтар многіх кніг вершаў.

Д. Р. СІМАНОВІЧ: — Крынкаўская зямля — радзіма Міхася Ціханавіча. Я шаную яе, гэту зямлю, дзе і сам некалі пачынаў самастойны жыццёвы шлях. І, магчыма, таму ў кожным мам зборніку вы знойдзеце вершы аб Крынках.

ДЕВЧОНКУ ПРИНИМАЮТ В КОМСОМОЛ

Девчонку принимают в комсомол, похоже, как других, и не похоже. Вот заявление секретаря прочел, и пот она стирает, как в походе.

Поход и впрямь суровый и большой, хоть в нем пока не вымеряны версты. А на девчонке ватничек простой и сапоги огромные в известне.

Девчонка, секретарь и комитет — все после смены выглядят немодно. Конечно, задавать вопросы можно и даже нужно. Но вопросов нет.

Ведь рядом с ними мокла под дождем и сапоги из глины выдирали... А было трудно — слезы ни при чем: Сама судьбу такую выбирала.

И путь ее на Нефестрой привел. Все ясно в биографии и четко... Девчонку принимают в комсомол. Волнуется счастливая девчонка.

ла гасцям за прыезд на ўрачыстасць і выказала думку, што гэты дзень крынкаўскія рабыты запомняць як дзень увекавечання памяці пісьменніка-земляка, як лынькоўскі дзень.

Рэпартаж падрыхтавалі
А. ВІХРОУ і Я. ДУДКІН.

ТАЛАКА

Дом будавалі талакай...
Дом будаваць — такая праца,
што лепей аднаму не брацца,
адзін не справішся з якой.

Калі дом хочаш будаваць —
адкінь свой гонар, самалюбства
і іншае такое глупства,
і талаку пачні зываць.

І вось, як пальцы ў кулану,
збіраемся у талаку!
Каб сталі сцены навакол —
патрэбна ўзяцца талакай!
І каб страху над галавой —
патрэбна ўзяцца талакай!
І сонца каб па-над страхой —
патрэбна ўзяцца талакай!

І ўзялі — да рукі рука!
І ўзяліся — да локця локцаць!
І камень набывае лёгкасць...
Падмурак... Сцены... Талака!

Таіса БОНДАР

Таіса Бондар — маладая беларуская паэтэса. Яе п'яру належыць некалькі зборнікаў. Для творчасці Т. Бондар характэрны мяккі лірызм, глыбіня думкі, імкненне з дапамогай паэтычных сродкаў спасцігнуць таямніцы чалавечай душы.

ВОЛЯ

Бы ў кінакадры запаволеным,
Над стэпам — вецер тушыць грыву! —
Конь, у цудоўнейшым з парываў,
Ляціць, палёту падняволены.
І ў шэі грацыёзна-гнуткай,
І ў песні ног, і ў гэтай плаўнасці —
Рух, не скаваны непапраўнасцю
Кароткай, як жыццё, мінуты.
Цякуць п'явучым целам лініі.
У трапяткіх ружовых пырсках
Над высока задранай пысай —
Світанні шар распалавінены.
І капытамі не кранаецца
Гравы, а ціша адгукаецца.
Навошта тушыць грыву вецер?
Лядзіце! — занялася рапіца.